

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111229881
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4111229881.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovvej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobkyne: L. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX/XX, E. E., zastúpená JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou, so sídlom Andreja Kmeťa 28, Martin, IČO: 42 216 541, proti žalovanému: O. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/X, Z., zastúpený Mgr. Petrom Miklóssym, advokátom, so sídlom Hlavná 1221, Vrábľa, IČO: 42 125 308, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie obidvoch strán sporu proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 16. 09. 2020, č. k. 19C/186/2011-733, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výrokoch I., II., III. p o t v r d z u j e .

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného patria aktíva, nehnuteľné veci: byt č. X v okrese G., v obci Z., v katastrálnom území Z., zapísaný v LV č. XXXX vedenom Okresným úradom G., katastrálny odbor, nachádzajúci sa na X. p. v bytovom dome súp. č. XXXX, o. č. X, postavenom na parcele č. XXXX/XX v podiele X/X, vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parcele č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m² v podiele XX/XXX v neurčenej hodnote, pozemok nachádzajúci sa v okrese G., v obci Z., v katastrálnom území Z., zapísaný v LV č. XXXX vedenom Okresným úradom G., katastrálny odbor, a to parcela registra „C“, parc. č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere XX m² v podiele X/X v hodnote XXX eur. Ďalej hnuťelne veci: motorové vozidlo zn. AUDI A4 TDI AVANT, rok výroby 1998, Ev. č. G v hodnote 2 500 eur, pekárňa na chlieb v hodnote 40 eur, knižnica v hodnote 20 eur, príborník v hodnote 30 eur, nočné stolíky 2 ks v hodnote 25 eur, spolu v hodnote 3 185 eur. Súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo tak, že žalovanému prikázal do výlučného vlastníctva nehnuteľné veci uvedené pod položkou 1, 2 a hnuťelne veci pod položkou 3 až 7 v celkovej hodnote 3 185 eur. Žalovaného zaviazal vyplatiť žalobkyňu titulom finančného vyporiadania sumu 372,32 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a o trovách štátu rozhodol tak, že trovy konania štátu znáša štát. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 143, § 148, § 149 a § 150 OZ, ako aj ust. § 137 písm. b/ a § 216 ods. 1, 2 CSP. Vychádzal z toho, že manželstvo strán sporu bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu v Nitre zo dňa 24. 02. 2011, č. k. 9C/281/2010-53, ktoré nadobudlo právoplatnosť 08. 04. 2011. Žalobkyňa a žalovaný sa nedohodli na vyporiadani BSM, preto žaloba bola podaná dôvodne. Súd na základe vykonaného dokazovania určil rozsah BSM tak, že do BSM patria aktíva označené vo výroku I. rozsudku. Pokiaľ ide o nehnuteľnosti, do BSM strán sporu patrí byt č. X nachádzajúci sa v obci Z. tak, ako je popísaný v enunciiate rozhodnutia. Z dokazovania

mal za preukázané, že žalovaný pred uzatvorením manželstva dňa 27. 07. 2005 uzavrel s M. K. zmluvu o prevode členských práv a povinností, na základe ktorej boli výlučne na žalovaného prevedené členské práva a povinnosti k trojizbovému družstevnému bytu. Tiež nebolo sporné, že na základe zmluvy o prevode vlastníctva uvedeného družstevného bytu zo dňa 18. 10. 2006 bolo na žalobkyňu a žalovaného prevedené vlastnícke právo k bytu a strany sporu boli zapísané do listu vlastníctva ako bezpodieloví spoluvlastníci. V zmluve o prevode vlastníctve bytu je v čl. 6 bod 1. uvedené, že cena bytu je 0,- Sk. Vlastnícke právo k bytu síce nadobudli obidve strany sporu, súd mal však za preukázané, že žalovaný na nadobudnutie spoločného majetku prispel tým, že vložil do spoločného majetku svoj členský podiel, ktorý mal v bytovom družstve, ktorého hodnota bola ku dňu 27. 07. 2005 vo výške 553 000,- Sk a zároveň nemal preukázané, že žalobkyňa by sa akokoľvek o nadobudnutie bytu pričínala. Preto považoval za dôležité pri vyporiadaní BSM tieto skutočnosti zohľadniť. V prejednávanej veci sa o nadobudnutie bytu zaslúžil výlučne žalovaný a táto skutočnosť odôvodňuje určenie nerovnakých podielov na tejto spoločnej veci v zmysle § 150 OZ. Súd vychádzal z právneho názoru, ktorý uviedol vo svojom zrušujúcom uznesení odvolací súd, ktorý uviedol, že nie je vylúčené, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať. Preto súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného byť s tým, že z tejto nehnuteľnej veci patriacej do BSM nie je žalovaný povinný vyplatiť žalobkyni finančnú náhradu. Preto súd tiež nepovažoval za dôvodné znaleckým posudkom určovať hodnotu bytu ku dňu vyporiadania BSM a preto tento návrh na vykonanie uvedeného dôkazu zamietol. Žalobkyňa v priebehu konania tvrdila, že sa o nadobudnutie bytu pričínala tým, že na nadobudnutie bytu z vlastných finančných prostriedkov prispela sumou vo výške 112 000,- Sk. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa uvedenú sumu zo svojho účtu vybrala, však nemal ďalej za preukázané, že touto sumou prispela na nadobudnutie spoločného majetku. Žalovaný od začiatku toto popieral, naviac súd dospel k záveru v nemožnosti v rámci konania o vyporiadanie BSM vyporiadať to, čo jeden z manželov zo svojho oddeleného majetku vyložil na oddelený majetok druhého manžela, čo je aj tento prípad, preto súd ďalej investície žalobkyne nezohľadňoval. Vyporiadanie toho, čo jeden z manželov vynaložil na nadobudnutie výlučného vlastníctva druhého manžela v konaní o vyporiadanie BSM nie je možné. Do bezpodielového spoluvlastníctva ďalej zahrnul pozemok nachádzajúci sa v kat. úz. Z., na ktorom je postavená garáž, pretože táto nehnuteľnosť nesporne do BSM patrí, bola nadobudnutá počas manželstva, na základe kúpnej zmluvy a jej cenu mal preukázanú zo znaleckého posudku. Pokiaľ ide o nehnuteľnosť a to garáž súp. č. XXXX, postavenú na uvedenej parcele dospel k záveru, že táto nehnuteľnosť do BSM strán sporu nepatrí. Bolo preukázané, že zmluva o kúpe garáže bola uzatvorená 14. 01. 2009 počas manželstva, avšak ďalej tiež bolo preukázané, že rodičia žalovaného požičali žalovanému na kúpu garáže peňažné prostriedky vo výške 1 660 eur. Keďže finančné prostriedky neboli vrátené, žalovaný súhlasil s tým, aby jeho otec nadobudol garáž do svojho vlastníctva. Z výpisu LV mal súd preukázané, že ako vlastník garáže je zapísaná osoba odlišná od strán sporu. Zaradenie tejto nehnuteľnosti do masy BSM by súd mohol ako otázku predbežnú v konaní o vyporiadanie BSM riešiť iba vtedy, ak by ako vlastník nehnuteľnosti bol zapísaný iba jeden z bývalých manželov, medzi ktorými prebieha konanie o vyporiadanie BSM. Do bezpodielového spoluvlastníctva ďalej zahrnul hnutelné veci a to motorové vozidlo a ostatné hnutelné veci uvedené v enunciate rozhodnutia, strany sa na hodnotách týchto vecí dohodli a pretože všetky hnutelné veci boli prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného, žalobkyni vznikol nárok na vyplatenie polovici hodnoty, teda sumy vo výške 1 307,50 eura. Ďalej bolo preukázané, že dňa 17. 12. 2008 bola medzi VÚB, a.s., ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o spotrebnom úvere vo výške 100 000,- Sk (3 319,39 eura). Tiež mal za preukázané, že po rozvode manželstva uhradil na splátkach úveru žalovaný sumu vo výške 2 440,36 eura. Žalovaná popierala, že by tieto finančné prostriedky boli použité pre potrebu rodiny. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobkyňa mala mať vedomosť o zmluve o pôžičke, na základe ktorej rodičia žalovaného požičali sumu 100 000,- Sk na kúpu motorového vozidla. V tomto období bola žalobkyňa na rodičovskej dovolenke, žalovaný dosahoval len priemerný mesačný zárobok vo výške 513,73 eura, v roku 2006, 2007 464,14 eura a v roku 2008 473,86 eura. Žalobkyňa nepreukázala úspory vo výške 190 000,- Sk zodpovedajúcej kúpnej cene auta. Čo sa týka ďalšej položky, žalovaný počas konania poukazoval na skutočnosť, že po zániku manželstva výlučne on uhrádzal v prospech bytového družstva náklady spojené s užívaním bytu. Za obdobie od 08. 04. 2011 do 31. 12. 2018 žiadal voči žalobkyni zohľadniť sumy vo výške 1 skutočných nákladov,

ktoré na predmetný byt zo svojho vynaložil, čo zodpovedá sume vo výške 4 140,44 eura. Tieto platby po zániku manželstva súd posúdil v zmysle ust. § 150 OZ. Po vykonaní dokazovania súd dospel k záveru, že žalobkyňa nemala rovnakú možnosť predmetný byt užívať, ako žalovaný. Žalobkyňa uviedla, že v lete 2011 žalovaný vymenil na byte zámky a zamedzil jej do bytu vstúpiť a zobrať si akékoľvek veci. Od opustenia bytu sa do bytu dostala len jedenkrát a to len vďaka tomu, že žalovanému bolo uložené, aby jej byt sprístupnil, do bytu sa dostala aj za asistencie polície, kedy jej žalovaný byt otvoril. Toto jej tvrdenie o nemožnosti prístupu do bytu potvrdil aj svedok M. Y., otec žalovanej. Žalovaný naopak tvrdil, že žalobkyňa prístup do bytu mala, byt navštevovala aj potom, ako opustila spoločnú domácnosť v období od júna do septembra 2010, že žalobkyňa byt navštevovala aj po septembri 2010, žalovaný netvrdil. Vyhodnotiac uvedené výpovede vo vzájomnom kontexte sa súd priklonil k záveru, že žalovaná prístup do bytu umožnený nemala. Žalobkyňa byt po zániku manželstva (08. 04. 2011) nenavštevovala a toto jej ani umožnené nebolo. Pokiaľ si aj žalobkyňa po opustení spoločnej domácnosti prišla vyzdvihnúť nejaké veci, toto bolo ešte počas obdobia, keď boli manželia. Po rozvoze manželstva sa žalobkyňa do bytu dostala len jedenkrát, keď prišla aj so svojim otcom vziať si svoje osobné veci. Žalovaný však nepochybne prístup do byt zabezpečený mal, a pokiaľ byt neužíval sám, nič mu nebránilo, aby byt prenechal do užívania inej osobe, tak ako to napokon urobil na základe nájomnej zmluvy zo dňa 01. 01. 2019. Za tejto situácie dospel súd k záveru, že od žalobkyne nie je možné spravodlivo požadovať, aby sa podieľala na nákladoch, ktoré žalovaný po zániku manželstva na predmetný byt vynakladal a tieto pri vyporiadaní BSM strán sporu nezohľadňoval. Keďže všetky aktíva prikázal do výlučného vlastníctva žalovanému, dostali sa mu majetkové hodnoty v celkovej výške 3 185 eur, pričom zohľadnil, že žalovaný po zániku BSM uhradil v prospech spoločného dlhu vyplývajúce zo zmluvy o spotrebnom úvere sumu vo výške 2 440,36 eura. Žalovanému sa takto dostalo zo spoločného majetku viac ako žalobkyni, preto súd žalovaného zaviazal vyplatiť žalobkyni vyrovnávací podiel vo výške 372,32 eura. K tejto sume dospel po odpočítaní sumy vo výške 1 220, 18 eura ako 1 hodnoty záväzkov uhradených žalovaným v prospech veriteľa, od sumy vo výške 1 592,50 eura ako 1 všetkých aktív, ktoré boli prikázané žalovanému. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a keďže obe strany mali v konaní úspech iba čiastočný, rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V priebehu konania v súvislosti s vyplatením znalečného a svedočného vznikli trovy, ktoré neboli pokryté preddavkami, ale boli hradené z rozpočtových prostriedkov súdu. Vzhľadom na čiastočný úspech strán sporu a na majetkové pomery, keď obidve strany sporu boli oslobodené od povinnosti platiť súdne poplatky, súd pri rozhodovaní o trovách štátu bral zreteľ na túto skutočnosť a preto o trovách štátu rozhodol tak, že náhradu týchto trov znáša štát.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním obidve strany sporu. Žalovaný vo svojom odvolaní sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku tak, že žalobkyňa bude povinná titulom finančného vyporiadania zaplatiť mu sumu 3 768,12 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu bude priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Za nesprávne v rozhodnutí súdu prvej inštancie považuje skutkové zistenia a vyhodnotenie vykonaného dokazovania vo vzťahu k žalovaným uplatnenému nároku na náhradu 1 skutočných nákladov spojených s vlastníctvom bytu zahrnutého do masy BSM sporových strán, ktoré žalovaný vynaložil po zániku BSM. V otázke tohto uplatneného nároku považuje žalovaný za nesprávne aj právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Taktiež považuje za nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Podľa jeho názoru je v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie aj nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, čo predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces. Žalovaný si v konaní uplatnil nárok na náhradu trov polovice sumy 8 280,88 eura, ktorú žalovaný uhradil za obdobie od 08. 04. 2011 do 31. 12. 2018 titulom nákladov spojených s vlastníctvom bytu. Tento nárok je daný zákonom a vyplýva z ust. § 144, § 853 ods. 1 a § 150 OZ. Je nesporné, že tento byt bol zahrnutý súdom do masy BSM a je predmetom jeho vysporiadania. Preto vo vzťahu k predmetnému bytu až do času vysporiadania BSM je daná povinnosť oboch bývalých manželov spoločne uhrádzať náklady vynaložené na byt, alebo spojené s jeho užívaním a udržiavaním. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočíva v tom, že napriek preukázaniu a splneniu zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku súd prvej inštancie uvedené ustanovenia OZ vo veci neaplikoval a žalovanému predmetný nárok nepriznal. Žalovaný pri tom korektne uplatňuje nárok na náhradu polovice skutočných nákladov spojených s vlastníctvom bytu, ktoré vynaložil po zániku BSM. V súvislosti s posudzovaním možnosti predmetný byt užívať, poukázal na to, že on je invalidným dôchodcom s osobou ťažko zdravotným postihnutím. V dôsledku zdravotného stavu má obmedzené možnosti pohybu a z týchto skutočností nemohol predmetný byt užívať, ktorý sa nachádza na 3. poschodí bez výťahu. Na druhej

strane žalobkyňa nebola z užívania predmetného bytu vylúčená a žalovaný jej v užívaní tohto bytu nebránil. Žalobkyňa po svojom odstávaní mu nikdy nedala najavo svoj záujem sa do tohto bytu vrátiť a užívať ho. Uplatnenie tohto nároku je zo strany žalovaného i v súlade s dobrými mravmi a jeho priznanie žalovanému je spravodlivé. V súvislosti s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za arbitrárny, keďže v podstate neobsahuje uvedené posúdenie konkrétnych skutočností a dôvodov, na základe ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v časti nároku na náhradu trov konania založil. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa požiadavky ustanovené v § 220 ods. 2 CSP. Je toho názoru, že v konaní vo vzťahu k žalobkyni mal vo veci úspech. V danom prípade otázky rozsahu a hodnoty bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako aj spôsobu jeho vysporiadania boli riešené tak, ako navrhol on.

Podstatným a hlavným predmetom sporu je zaplatenie finančnej náhrady za byt, ktorý bol zahrnutý do masy BSM. Žalobkyňa žiadala priznať finančnú náhradu z hodnoty bytu, on navrhol takúto náhradu nepriznať a preto vo vzťahu k tomuto predmetu sporu mal vo veci plný úspech. Aj čo sa týka nezahrnutia garáže do masy BSM, mal v konaní úspech, ako aj pri priznaní náhrady polovice hodnoty spoločného záväzku vo vzťahu k VÚB. Predmetom sporu je ďalej náhrada polovice nákladov vynaložených na byt po zániku BSM. Aj v tejto otázke súd existenciu takéhoto nároku vo všeobecnosti potvrdil a zatiaľ súd prvej inštancie ho nepriznal z iných dôvodov, aj to nesprávne.

3. Žalobkyňa sa svojim odvolaním domáhala zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania uviedla, že odvolanie podáva z dôvodu odvolacích dôvodov ustanovených v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Nestotožňuje sa s právnym názorom súdu, ktorý vychádza z domnienky, že mala mať vedomosť o pôžičkách, ktoré si na svoje meno bral jej vtedy manžel. Jeho rodičia v tom čase žiadnymi finančnými prostriedkami nedisponovali. Títo žili na hranici hmotnej núdzi, finančné prostriedky zo svojich príjmov neboli schopní našetriť a naakumulovať. Preto finančné záväzky žalovaného nepovažuje za spoločný záväzok manželov patriacich do masy BSM ako pasívum, pričom v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 28/2009. V ďalšom súd prvej inštancie pochybil, keď neurčil hodnotu bytu - položky pod č. 1. Všeobecná hodnota nehnuteľností od roku 2017 stúpila a to podstatným spôsobom, takže hodnota bytu v súčasnej dobe s určitosťou nepredstavuje sumu vo výške 37 000 eur a hodnota pozemku pod garážou sumu vo výške 570 eur, ale podstatne vyššie sumy. Súd prvej inštancie si právne nesprávnym spôsobom vyložil ustanovenie čl. 6 zmluvy, keď uviedol, že hodnota bytu je 0. Má sa pritom na myslí, že hodnota nesplatenej anuitnej čiastky družstevného bytu sa rovná 0, a z toho dôvodu je prevod bezodplatný a nie, že celková hodnota bytu je 0. Podstatnou okolnosť prejednávanej právnej veci je aj tá okolnosť, že členský podiel k družstevnému bytu v čase zániku manželstva sporových strán už neexistoval. Tiež rozporuje tú skutočnosť, že pri položke pod č. 1 určil disparitu podielov v rozsahu 100% v neprospech žalobkyne. Ona na zakúpenie bytu prispela sumou vo výške 112 500 eur a podieľala sa na úhrade členského vkladu vo výške 3 000,- Sk a nájomného a úhrady za plnenie poskytované z užívaním družstevného bytu od 22. 07. 2006 do dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva v prospech strán sporu. Rozsudok preto považuje za nesprávny a predčasne vydaný, bez objektívneho zistenia skutočného stavu veci.

4. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdiť a v časti finančného vysporiadania rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobkyňa bude povinná titulom finančného vysporiadania zaplatiť mu sumu 3 768,12 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu bude priznaná náhrada na nárok tak prvostupňového ako aj odvolacieho konania. Uviedol, že v prvej časti svojho odvolania sa žalobkyňa vyjadruje k finančným prostriedkom, ktoré počas trvania manželstva mu požičali jeho rodičia. Tieto pôžičky, resp. ich splácanie sa neprejavilo vo výrokovej časti rozhodnutia súdu o vysporiadaní BSM sporových strán a preto nie je mu zrejмый dôvod, pre ktoré žalobkyňa v podanom odvolaní rozporuje tvrdenia týkajúce sa uvedených pôžičiek. Súd prvej inštancie v rámci určenia sumy na vzájomné vyrovnanie podielov zohľadnil, že žalobkyňa je povinná žalovanému uhradiť sumu 1 220,18 eura titulom polovice hodnoty záväzku vo vzťahu k VÚB, ktorý žalovaný splatil po rozvoze manželstva. Finančné prostriedky získané týmto úverom počas trvania manželstva boli počas trvania manželstva vynaložené na spoločný majetok. Dôvody odvolania žalobkyne sú preto účelové. Ďalšia časť odvolania sa týka bytu, ktorý nadobudli počas manželstva. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne a korešponduje so záväzným právnym názorom vysloveným v tejto veci odvolacím súdom v uznesení zo dňa 28. 02. 2019 sp. zn. 6Co/35/2018-495. Ešte pred uzavretím manželstva boli výlučne na neho prevedené členské práva a povinnosti v bytovom družstve k uvedenému bytu a až následne po uzavretí manželstva bol byt

prevedený do vlastníctva sporových strán. Za byt sa pri jeho prevode do vlastníctva už neplatila bytovému družstvu žiadna suma, ale členské práva k tomuto bytu získal sám žalovaný už skôr a to pred uzavretím manželstva výlučne za vlastné finančné prostriedky. Je preto namieste, aby byt bol prikázaný do jeho vlastníctva a keďže sa žalobkyňa na nadobudnutí nepodieľala vôbec, je namieste vyjadrenie disparity podielov v rámci vyporiadania BSM. Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že pred uzavretím manželstva mala aj ona prispieť finančnými prostriedkami, žalobkyňa toto svoje tvrdenie nepreukázala a ak by aj preukázala, tak súd by naň v rámci vyporiadania BSM prihliadnuť nemohol. Nejednalo by sa totiž o vynakladanie finančných prostriedkov na spoločný majetok manželov, ale jednalo by sa pred uzavretím manželstva o vynakladanie oddeleného majetku z jedného z budúcich manželov na oddelený majetok druhého z budúcich manželov, na ktorú skutočnosť súd pri vyporiadaní BSM nemôže prihliadať. Preto bolo nedôvodné a nadbytočné vykonávať aj ďalšie znalecké dokazovanie. Napokon sama právna zástupkyňa pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 19. 08. 2020 uviedla, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP) a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Ust. § 387 ods. 2 CSP, je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s tými závermi, neprichádza do úvahy skrátenie odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

8. Pokiaľ ide o vec samu, je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenia rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa preto stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a osvojením náležitého a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, na ktoré v plnom rozsahu súd odkazuje. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd ďalej uvádza.

9. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho odvolania z ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a to, že súd neprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Správa na spravodlivé súdne konanie

vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán (avšak s výhradou), že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z hľadiska prípustnosti odvolania v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, nie je významný subjektívny názor odvolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo. Žalovaný za nesprávne v rozhodnutí súdu prvej inštancie považuje skutkové zistenia (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a vyhodnotenie vykonaného dokazovania vo vzťahu k žalovaným uplatnenému nároku na náhradu 1 skutočných nákladov spojených s vlastníctvom bytu zahrnutého do masy BSM sporových strán, ktoré žalovaný vynaložil po zániku BSM.

11. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné podotknúť, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), keď nevzhliadol dôvod na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania. Je nesporné, že manželstvo strán sporu bolo právoplatne rozvedené dňom XX. XX. XXXX. Od uvedeného obdobia náklady spojené s užívaním bytu hradil výlučne žalovaný. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že tento nárok je daný zákonom a vyplýva z ust. § 144, § 853 ods. 1 a § 150 OZ. Avšak uložil povinnosť súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie na preukázanie, kto uvedenú nehnuteľnosť po rozvode manželstva užíval. Žalobkyňa v priebehu celého konania tvrdila, že byt jej nebolo umožnené užívať po rozvode manželstva a to zo strany žalovaného, ktorý napokon v lete 2011 i vymenil zámky na byte, pričom tieto jej tvrdenia boli potvrdené aj svedkom M. Y. a preto tak odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k skutkovým záverom, že žalovaný bránil žalobkyni v užívaní predmetného bytu. To, že ho neužíval ani on z objektívnych dôvodov, keď mu na užívanie bytu bránili zdravotné dôvody, keďže byt sa nachádza na 3. poschodí bez výťahu a on je invalidný dôchodca, nič nemení na skutočnosti, že z jeho strany bolo v užívaní bytu žalobkyni bránené už len tým, že boli vymenené zámky na byte a do bytu sa po rozvode manželstva dostala len jedenkrát a to za asistencie polície, keď navyš bola sprístupnená len jedna miestnosť v byte, kde mala uložené osobné veci, ktoré si následne zobrala. Sám žalobca tvrdil, že žalovaná mala prístup do bytu a navštevovala ho aj potom, ako opustila spoločnú domácnosť. Toto však bolo ešte počas trvania manželstva, pričom samotný žalovaný netvrdil, že by žalobkyňa byt navštevovala aj po septembri 2010. Preto, ak súd prvej inštancie nezahrnul tieto náklady do masy BSM, postupoval správne a takéto rozhodnutie je aj v súlade s ust. § 3 OZ, keď nie je možné od žalobkyni spravodlivo požadovať, aby sa podieľala na týchto nákladoch, keď jej užívanie bytu nebolo možné. Preto odvolací súd sa s takto zisteným skutkovým stavom ako aj jeho právnym posúdením plne stotožňuje.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery, na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne názory. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zo skutkových zistení vyvodil i správne právne závery. Navyš podotýka, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že spory neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia, že žalobkyňa mohla predmetný byt užívať, nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov a išlo len o jeho osobné, subjektívne tvrdenie ničím nepodložené. Naopak, súd prvej inštancie správne prihliadal na svedeckú výpoveď M. Y., ktorý potvrdil, že žalobkyňa mala zamedzený vstup do bytu. Za takéhoto stavu potom nie je na mieste, aby sa na nákladoch spojených s vlastníctvom bytu podieľala i žalovaná.

13. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že súd pochybil, keď neurčil hodnotu bytu položky pod č. 1. V tejto súvislosti je potrebné uviesť právny názor, ktorý už prezentoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 28. 02. 2019, keď po doplnení dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že ak aj žalobkyňa vynaložila finančné prostriedky na členský podiel v bytovom družstve (čo v konaní nebolo bezpečne preukázané), nevykladala však finančné prostriedky na spoločný majetok oboch manželov, pretože v tom čase ešte manželia neboli. Preto v konaní o vyporiadaní BSM na túto skutočnosť súd

nemôže prihladať. Keďže dospel k záveru, že na nadobudnutie členských práv a povinnosť sa v plnom rozsahu podieľal žalovaný, nebolo potrebné ani túto nehnuteľnosť oceňovať, keďže celá nehnuteľnosť pripadla do vlastníctva žalovanému. Keďže bolo preukázané, že o nadobudnutie bytu sa podieľal žalovaný, súd správne určil i disparitu podielov v rozsahu 100%. Vo svojom odvolaní sa žalovaný vyjadruje k finančným prostriedkom, ktoré počas manželstva mu požičali jeho rodičia, avšak tieto neboli predmetom BSM. Odvolací súd sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keď konštatoval, že žalobkyňa mala mať vedomosť o zmluve o spotrebnom úvere zo dňa 17. 12. 2008 uzavretej medzi VÚB a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, ktorého predmet bol úver vo výške 10 000,- Sk. V tomto smere neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by na zakúpenie motorového vozidla, na ktoré boli finančné prostriedky použité disponovali ako manželia úsporami, navyiac, keď za situácie, že už bola viac ako rok na rodičovskej dovolenke. Čo sa týka namietanej hodnoty pozemku pod garážou vo výške 570 eur, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na vyjadrenie právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní, keď uviedla, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, z čoho možno vyvodíť, že súhlasila s hodnotou pozemku pod garážou vo výške 570 eur. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Potvrdil rozsudok i v časti o trovách konania, keďže aj v tejto časti je rozhodnutie správne. Námietky žalovaného, že v podstate bol vo väčšej miere v konaní úspešný, pretože predmetom sporu bola aj náhrada polovice nákladov vynaložených na byt po zániku BSM, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd nestotožnil a preto je na mieste, aby každá zo strán v konaní o vyporiadanie BSM znášala svoje trovy.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a keďže ani jedna zo strán sporu v odvolacom konaní nebola plne úspešná, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).